

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

UNGDOMSVÄNNEN

FRISKA VINDAR

ILLUSTRERAD TIDNING FÖR
SVENSKA MISSIONSFÖRBUNDETS UNGDOM

Utkommer den 5 och 20 i varje månad.

N:o 22
20 November

REDAKTION:
A. W. HELLSTRÖM. WILH. SJÖHOLM.

Årg. 16
1912.

DROTNING VIKTORIA.

Den Allsmäktiges makt.

När den Allsmäktige förströr konungarna i landet,
liknar det snöfall på Salmon.

Ps. 68:15.

Ondskan i världen framträder ofta med en överlägsenhet och säkerhet, en glans och ett herravälde, som om den innehade konungslig värdighet. Den fordrar underkastelse och troget tjänande. Allt vad ypperst är — rikedom, snille, börd m. m. — står sorgligt nog till dess förfogande. Därför kan den också bära huvudet högt — men blott till en tid. När Herrens tid är inne, säger han: »Hitintills skall du gå, men icke vidare; här skola dina stolta böljor lägga sig». Han lyfter sin hand — och reglerar tidens händelser och utveckling.

För det goda beredes plats och väg. Ehuru blygt och anspråkslöst som det menlösa barnet, kommer det i den Allsmäktiges kraft för att gagna det fattiga och värnlösa. Genom temperaturförändring har regnet förvandlats till snö, som breder sig som ett renhetens täcke över Salmon, det är skuggan, måhända liktydigt med Svarta skogen. Guds goda andes närvaro bland och inverkan på människorna förvandlar skuggorna, som förorsakats av de onda andarna, till dagar, de svarta skogarna till solbelysta, härligt glänsande höjder. Och detta sker stundom stilla och obemärkt, som då snön faller under aprilnatten, stundom mera uppmärksammat såsom i vinande snöstorm.

I båda fallen visar blott den Allsmäktige, vad han förmår. Inga orättfärdighetens förskansningar kunna hålla stand emot honom. Otron, hånet, lärdomshögmodet, dryckes-, spel- och danspassionier, teaterliv m. m., dessa auktoriserade syndens borgar, falla som Jerikos murar. De här kasärnerade, övade trupperna måste snart kapitulera, ty deras effektlösa ammunition tager slut i den ytterst ojä-

na striden. Den store Guden låter ondskan tömma ut sina krafter. Larmet och fåfängligheten tystnar och utbytes mot bön och lovsång.

Detta sker såsom svar på Guds folks tro och bön. Det är frukter av evangeliets predikan och ett vittnesbörd om det godas fördolda kraft. »Detta är den seger, som övervinner världen, vår tro.» Utan buller, kiv och rop, drager Segerherren fram och uppmuntrar sina tjänare och vänner till fortsatt uppoffrande missionsgärning. Såsom den otrampade snön ligger där utan fläckar av blod, går Herren fram icke med våld och hårdhet utan i kärlek och nåd, överbevisande om synd, rättfärdighet och dom.

Det vita snötäcket! Syraks son talar därom med beundran: »Ögat förvånas av skönheten i dess vithet, och hjärtat hänföres då den faller ned». Är det icke en talande bild för, huru ljusst och glatt allt blir uti Guds folks hjärtan. Själva hänförda av sitt arv, sitt fadershem, sin frid, lysa de som en stad på berget, de åskådande grannarna till stor förundran. Man undrar, huru de kunna vara så härliga. Men hemligheten är denna: »De hava tvagit sina kläder och gjort dem vita i Lammets blod». I den dräkten kunna de följa Lammets, varhålet det går.

Alla Herrens fiender borde begrunda följande, hämtat ur den andra psalmen: »Han som bor i himmelen ler, Herren bespottar dem. Då talar han till dem — —: 'Jag har insatt min konung på Sion, mitt heliga berg'.

Hyllen sonen, att han icke må vredgas, så att I förgås på eder väg; ty snart kunde hans vrede upptändas.

Saliga äro de, som taga sin tillflykt till honom.»

O. Nyrén.

När ärlorna flyttade.

Det var en lugn och vacker septemberdag med sol över fält och sjö. Lövskogsdungen på stranden mitt över viken prunkade i höstens olika färgskiftningar, i rönnen med de glödande klasarna kvittrade ännu en och annan bevingad sommargäst, och bäcken bredvid porlade, ännu så länge främmande för höbstämning. Luf ten var dock kylig.

På förmiddagen stod jag ute på gårdsplanen och betraktade den vackra rönnen och den spegelblanka viken, då jag plötsligt fick höra glada kvit ter från en flock sädesärlor, som kommo flygande mot sydost rakt över gården. Det lät, som om de alla ur glädjefyllda bröst sjungit fram något av hopp och längtan, ty kvittret hade jublets karaktär. Det låg också något oemotståndligt varmt lockande i de korta, avbrutna tonerna, liksom hade ärlorna velat samla hela traktens småfåglar att göra dem sällskap på deras färd mot söder.

Under hela sommaren hade några par sädesärlor uppehållit sig vid gården. Så snart de bortflyende ärlornas locktoner började höras, kom den ena efter den andra av dessa hemtraktens ärlor fram till gården och satte sig på takåsen, kvittrande även de. Men jag hade ingen enda gång under hela sommaren hört dem kvittra på samma sätt och i samma tonart som nu. Det låg i deras toner ett fylligt eko från jublet där uppe.

I början var jag oviss, huruvida sädesärlorna redan voro stadda på flyttning söder ut, men jag försattes snart i viss het. Flokken hade nämligen knappt hunnit utom synhåll, förrän ett nytt, ännu starkare och ännu gladare kvit ter började

höras från en hel lång rad av hundratals ärlor, som sträckte åt samma håll. Men då skulle du ha sett ärlorna på takåsen. De sträckte sina huvuden uppåt, vippade med stjärten, flaxade med vingarna och lyfte sig en och annan gång ett litet stycke öfver åsen, allt under ljudet av de gladaste toner. Slutligen blev dem längtan för stark, och innan hela det långa tåget sträckt förbi, lyfte de sina vingar till flykt och gjorde sina släktingar sällskap, hälsande oss med ett ljudligt avskedskvitter. Och vi sågo dem sedan icke mera.

Bland denna mot söder flyttande skara ärlor funnos förvisso många, som aldrig sett det land, mot vilket de sträckte färd en. Men de äldre hade sett det och visste, att ingenting skulle komma att fattas dem där, och dit de äldre styrde färd en, dit följde de unga med. Ett hade de dock gemensamt alla: de kunde icke längre trivas i det land, som sett dem födas och växa upp, men som nu icke längre hade att giva dem, vad de för sitt uppehälle och sin trevnad behövde.

Huru påminna oss icke dessa årliga flyttningsfärder inom fåglarnas värld om den flyttning, som en gång förestår oss alla! På djupet i varenda människosjäl bor en längtan efter en renare och härligare värld än den, som här ofta välvt en mulnande himmel över deras liv. Huru många äro emellertid de, som följa denna längtan? Ack, i förhållande till det stora flertalet ytterst få. De flesta nedtysta den, och så göra de för en kort liten tid jorden till sin själs hem för att sedan stå hemlösa, när de måste säga denna värld farväl.

Men så finnas andra — och till dem hör förvisso även du —, vilka aldrig kunna bliva fullt nöjda med eller hemmastadda i denna värld. De kunna visserligen fröjdas åt Guds härliga natur en fager sommar eller en stjärnklar vinternatt, beundra hans verk, njuta av rena och förädlade konstskapelser och av visa

människors sköna och lyftande tankar, sätta in sin kraft i samhällsnyttiga strävanden och få en smula luft under vingen genom umgänget med goda människor, men skulle man fråga dem, om de för alltid ville stanna här, så skulle de svara: »Jorden har ej den ro, jag söker, Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad.

Där gråter ingen, där slutar nöden,
Där bor ej synden, dit når ej döden.
Jorden har ej den ro, jag söker,
Nej, jag längtar, nej, jag längtar till Guds stad».

Där ovan jordens synd och sorg och strid är deras hem, dit gå oftast deras hjärtans suckar och längtan, och där hava de sin allra bästa vän och sina allra dyrbaraste skatter. Deras längtan dit tar sig uttryck än i sång, än i bön, än i samtal med dem, som fått en lika dyrbar tro som de, och när det lider mot slutet av deras jordvandring, hava de ingenting emot att säga denna värld farväl. De hava i livet haft sin umgängelse i himmelen, dit står deras håg, och där vilja de inför hans ansikte, i vars ljus de fått vandra genom denna tidens dunkel, möta sina nära och kära. O, må ej tidens världskärlek då smitta oss, så att vår andes längtan hem förlorar sig i trånad efter de ting, som höra till förgängelsens värld.

Vi hava dock var och en sin livsuppgift att fylla, medan vi gå genom denna värld, och *en* sådan är gemensam för oss alla: att nämligen söka få andra med oss dit upp. Kunna vi i hela vårt umgänge

så skicka oss bland våra medvandrare till evigheten, så sjunga vårt hemlands sånger och så tala dess språk, att någon av dem, om ock blott en enda, finge lust att följa oss på vår färd mot vår längtans land, så skulle vi ej hava levat förgäves. Varför sjunga ofta flyttfåglarna så lockande på sin flykt mot soligare länder, om icke för att locka andra med på färden. Och vi sågo av händelsen med ärlorna, att de icke sjöngo förgäves.

Så skola ock de unga, som hava så många möjligheter att bjuda andra till Jesus, sannerligen ej bjuda förgäves. Om nio af dem, som bjudas, svara nej, en och annan måhända med en hånfull axelryckning, så kommer kanske den tionde. Om den ene af dina kamrater icke reflekterar över, varifrån du har din jämna glädje, ditt sinneslugn, din förnöjsamhet med din lott, din trohet i din dagliga pliktuppfyllelse, din sanningskärlek och din renhetslängtan, så gör den andre det och börjar tänka på att följa dig på din väg mot högre mål. Du vet ej, för huru många du kan bliva till välsignelse genom en helgad umgängelse, och för huru många du kan göra deras liv i synden till slut aldeles odrägligt genom enandel i Herrens fruktan.

Var trogen denna din livsuppgift och sök näring ur de heliga livskällorna för din inre människa, och du skall i evighetens ljus kanske finna, att för din trohet mot Gud, din Frälsare, flera hava följt dig till fridens land, än du i tiden vågade hoppas.

Teofil.

Adventstankar.

*Tvinga blicken från gruset, du suckande träl,
Upp ur nattliga väkten mot ljusvärldars höjd,
Dig skruda till högtid, min längtande själ,
Möt din brudgum, din kung, med svallande fröjd!*

*Han kommer i ära och evig glans.
Då längtande bruden är evigt hans.
Lyssna, hör bruset från brölloppsal'n!
Fröjda dig, brud, ifrån tåredal'n!
Slut är din tidliga smälek.
Evig är gudomlig kärlek.*

C. W. GRAHN.

Från tre världsdelar.

För U. F. V. Av O. Terning.

X.

Ljusskenet från den pittoreska staden Kolombo blev allt svagare och mörkret där ute på havet allt tjockare, ju längre bort vi kommo. Där framme vid båtens för brusade vattenet som i en stark ström och stänkte skum högt upp mot relingen, och därborta i strömfåran, som skummande vit lämnades bakom oss, gnistrade det och blänkte som från en elektricitetsmaskin. Nätter och dagar gingo, under det att vi alltjämt foro fram öfver djupen. Efter fyra dygns resa landade vi i staden *Penang* på Malackahalvön. Mörkhyade infödingar voro oss till mötes för att utbjuda sina varor och för att visa oss sin stad med dess sevärigheter.

Utanför staden ligger en botanisk trädgård. Några av oss beslöte oss för att fara dit. Därför hyrde vi en droska med en språksam malaj som kusk. I raskt trav bar det sedan av genom långa gator, ut på en väl värdad landsväg, som ledde genom de mest förtjusande dungar av palmträd och övriga tropiska växter. Inbäddade i yppig grönska lågo vackra villor med granna kinesiska husfasader och rika gallerverk i cinnober, guld och svart och med stora kulörta lyktor utefter vägen. Under skuggande palmer, på vars grenar mogna kokosnötter tyngde, stodo enkla malajhus, uppförda på pålar, i en våning med luckor för de små fönstergluggarne. Förnöjt grymtande gingo svarta och brokiga grisar därutänför tillsammans med kacklande höns. Luften var tung av den

Vy från Hongkong.

rika växtlighetens dofter och hettan tryckande. Efter närmare en timmes färd voro vi framme vid den välvärdade botaniska trädgården.

En engelsman hade sagt oss, medan vi ännu voro ombord på båten, att här skulle finnas »an enormous big waterfall» (ett ofantligt stort vattenfall). Naturligtvis ville vi alla se detta. Men döm om min förvåning och missräkning, då jag i stället för ett ofantligt stort vattenfall endast får se ett vatten, som kan jämföras med en större bergbäck, vilken kastar sig ned för ett stup i vårtiden här hemma i Sverige. Man förstår emellertid den ifrågavarande engelsmannen, om man tager i betraktande, att han var en infödd Londonbo.

Penangs botaniska trädgård har en mycket rikhaltig flora. Ingenstädes blir man så stämd till andakt som i naturens stora tempel. Gärna hade jag dröjt kvar på denna plats i timtal. Men tiden i Penang var begränsad till blott några få timmar, och därför gällde det att skynda.

På återfärden besågo vi staden. Här

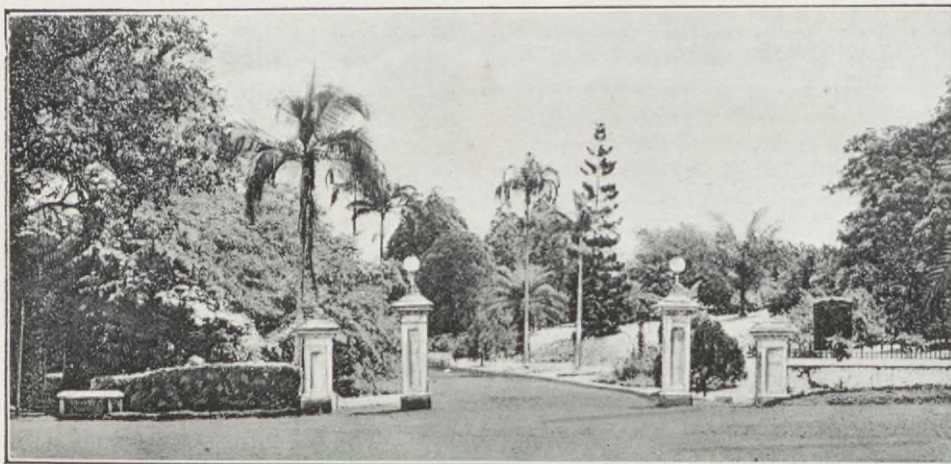
såg jag för första gången en kinesisk stadsdel. Kinesernas antal i Penang är betydligt och deras inflytande stort. Såväl deras butiker inne i staden som deras luxuösa bostäder utanför densamma buro ett ojävigt vittnesbörd om, att de här förvärvat sig stora rikedomar.

Vår nästa landningsplats var *Singapore*, en stad, som är belägen på en ö med samma namn vid Malackahalvöns sydspets. År 1819 annekterades ön av engelsmännen. Före denna tid hade dess befolkning till största delen utgjorts av fiskare och sjörövare. Nu har där uppväxt en blomstrande handelsstad med omkring 250,000 innevånare, av vilka de

Ögonen plågas af att se på de starkt belysta föremålen. Fölle här ej nästan dagligen ett svalkande regn, skulle det vara omöjligt att leva i dessa trakter.

Även på långt avstånd igenkänner man lätt europeerna på deras vita kläder och stora solhattar. De andra — österns barn — gå halvkädda och nästan alltid utan huvudbonad. Inne i stadens mest centrala delar mötes man av en österländsk storstads pulserande liv. Man måste vara på sin vakt för att ej bliva knuffad ned i rännstenen. Men även den mest uppmärksamme hamnar stundom där.

Singapore har flera sevärdheter, bland andra ett präktigt museum. Utanför sta-

Ingången till Botaniska trädgården i Singapore.

flesta äro kineser. Förutom kineser består Singapores befolkning av ett fyrtiotal olika nationaliteter. De mest representerade äro malajer, japaner och tamuler.

Staden är belägen ett stycke väg från hamnen. Kommunikationerna mellan staden och hamnen äro emellertid mycket goda. Och gärna anlitar man något av de fortskaffningsmedel, spårväg, droskor och ritschor, som finnas att tillgå, om man vill avlägga ett besök i staden, ty att gå förmår man knappast. Den fuktiga hettan är pressande som i ett drivhus. Solen bränner ens huvud, trots den tjocka korkhatten och den uppspända paraplyen.

den finnes en botanisk trädgård med en ofantligt rik flora. Ingenstädes har jag sett dess like. Här mötas vetenskapsmän från alla delar av jorden för botaniska studier, och här njuter naturälskaren i fullaste drag.

Med ett betydligt reducerat antal passagerare lämnade »Bülöw» Singapore med *Viktoria* som närmaste mål. Resan mellan dessa båda platser tager en tid av omkring fyra dygn. Staden Viktoria ligger på ön Hongkong (den doftande ön). Den är skild från fastlandet medelst ett smalt sund. Ön, som äges af England, är omkring 15 km. lång och 7—8 km.

bred. Innevånareantalet uppgår till omkring 300,000 och utgöres till största delen av kineser.

På öns nordkust ligger staden Viktoria, som är byggd i amfiteatralisk stil. Sedd från hamnen företer staden en mycket vacker anblick. Att se staden i elektrisk belysning en vacker afton är verkligen storslaget. I hamnen råder ett rörligt liv. Sida vid sida ligga här fartyg från världens olika länder.

Hongkongs avträdande till England var för världssamfärdseln och handeln av stor betydelse. Kaj- och dockanläggningarna vid staden Viktoria äro engelsmännens verk, och under deras ledning har industrien utvecklats på ett storslaget sätt. Stora affärspalats resa sig nere vid hamnen och uppe på bergslutningarnas avsatser ligga vackra

villor kringspidda i grönskan. Upp till bergets topp, som fått namnet »The Peak», kommer man på en stupande bergbana, och utflykter till stadens omgivningar kan man göra med spårvagn.

Den förnämsta gatan heter Queen's Road. På denna gata lysa de kinesiska affärsmännens skyltar i rött och guld, och i deras butiker utbjudes allt möjligt åt sjömän och kuriositetsjägare. I sina mot gatan öppna kontor sitta kinesiska myntväxlare med långa naglar och räkna på kulramar, och i gathörnen stå blomsterförsäljarna. Gatulivet är brokigt och rörligt. Och dock ger allt intryck av ordning och harmoni.

Husen äro i stil med varandra. Och människorna förefalla glada och trevliga. Sådant föreföll det åtminstone mig.

Man ser ditt segertåg, o Gud.

*Man ser ditt segertåg, o Gud,
Man hör de glada hymners ljud,
Där skarorna allt fler och fler
Församlas under ditt banér;
Där söderland som land i nord
Besegras av din nåd, ditt ord;
Där vida kring, som solen går,
Din ljusa segergata når.*

*O du, som törnekronan bar,
Då du ett offer för oss var,
En himmelsk tron, en krona skön
Och världens riken bli din lön.
Ditt kors, din kärlek segra skall.
Ur nöd och död och syndafall
Du frälsa kan, du vägen vet
Till himmelrikets härlighet.*

*Du segrar i din kärleks makt,
Och allt skall bli dig underlagt.
Din goda, helga andes lag
Skall giva världen sol och dag.
Och varje land och varje folk
Skall bliva för din seger tolk;
All ära och all makt är din,
Ty du har tagit riket in.*

AUGUST BOHMAN.

Från utresande S. M. U.-missionärer.

På resa genom Sibirien den 24 okt. 1912.

Våra kära medarbetare.

Fridens Herre själv give eder friden
alltid och på allt sätt. 2 Tess. 3: 16.

Efter halvannat års vistelse i vårt sköna Sverige, bland kära missionsvänner, unga och gamla, har nu uppbrottets timme slagit. Med ilande fart för oss tåget allt närmare vårt mål, det stora landet där borta i öster med sitt gulhyade folk. Och vi tacka Gud för nåden att få återvända dit.

Dock dröjer tanken så gärna hos de många unga kära vänner, vi lärt känna under vår vistelse i hemlandet. Minnen från både större och mindre ungdomsmöten landet runt dyka upp. Vi ville därför så gärna sända eder en hälsning, ett litet tecken på att vi minnas eder och alltid vilja bli burna av eder tro, bön och hänförelse för det stora verket, Kinas evangelisering.

Den omfattning, ungdomsverksamheten tagit inom våra församlingar, kan icke annat än glädja oss, edra representanter i fjärran östern. Det är ju ett löfte om nya landvinningar även för ungdomens hednamission. Men skall denna rörelse växa stark och stor både utåt och inåt, måste icke själva livsvillkoret är, att varje medlem varje dag lever ett innerligt tros- liv med Frälsaren Jesus Kristus?

Medan jag skriver dessa rader, ilar tåget stundom hän över Sibliens milsvida slätter, stundom genom småväxt, dvärgartad barr- och björkskog. Vilket vemodigt intryck ge icke dessa små björkar, som knotiga liksom krypa efter marken. De tala om ett förkrymt liv. Jordmånen är så karg, växtkraften så ringa. Bröder och systrar, i Kristus äga vi livskraftig jordmån. Rotas och grundas vi där, då skola vi växa höga, raka men likväl ödmjuka hän mot blånande himmel, då skall vår ungdomsverksamhet, fastknuten till för-

samlingen, växa stor och stark. Och det är det vi så innerligt önska.

Men vi vilja ock säga ett innerligt tack för, att vi åter få gå ut som edra representanter. Genom vad vi sett och lärt under umgänget med eder, känna vi den förmånen större än tillförne. Vi veta ock, att ni allt fort vilja bedja och offra för vårt gemensamma arbete.

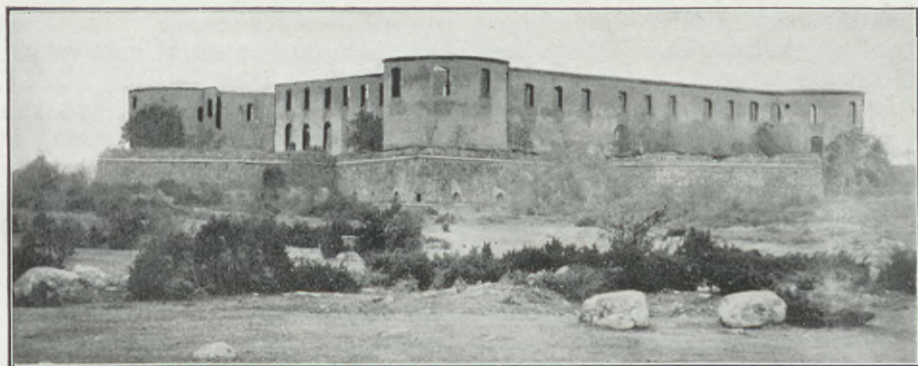
Men förlåt att vi göra ett par frågor. *Har varje medlem en sparbössa för S. M. U:s hednamission?* Den vill vara en tyst påminnelse om det stora, härliga uppdrag, Herren givit oss, en stilla maning till bön, en tacksam mottagare av villiga hjärtans offer. Den andra frågan är denna: *Har varje medlem vår tidning?* Den är en länk icke blott de olika ungdomsföreningarna emellan utan ock mellan eder och oss. Och vi känna djupt behovet av att stå i innerligaste samband med om möjligt varje medlem av vårt kära S. M. U. Därför bör ingen vara utan sin sparbössa och sin tidning.

Skriven ock till oss vid något tillfälle. Inom varje ungdomsförening borde finnas en missionskomité, vars medlemmar skulle stå i förbindelse med missionärer på fältet, varje medlem i komitén sin missionär. Till dessa missionärer, tagna från våra olika fält, skulle skrivas åtminstone ett brev per år och svaren uppläsa vid föreningens missionsaftnar. Detta förslag praktiseras redan på åtskilliga håll. Vi sända det nu vidare. Helt säkert kan av det komma mycken välsignelse både missionärerna och eder till del.

Till sist de varmaste fridshälsningar såväl från oss som våra medresande, vilka äro: systrarna Anna Berg, Otilia Nylén, bröderna G. Cederlöf, E. Gillström och J. Åhs.

Hittills har vår resa gått över förväntan väl. I början av november hoppas vi vara framme.

Edra i Herren varmt tillgivna
Judit och D. R. Walhquist.

Borgholms slottsruin.

Ögonblicksbilder.

För U. F. V. Av D. MELCHERSSON.

II.

Drottningen och Ölandsgummorna.

Inärheten av staden Borgholm på Öland har som bekant H. M. Drottning Viktoria sitt sommarresidens, det vackra *Solliden*. Ehuru uppfört i en enkel stil ter det sig dock med sina många pelare och vackra planteringar synnerligen tilltalande.

Med förkärlek vistas drottningen där. Hon älskar ölänningarna och älskas av dem tillbaka. Detta är heller icke underligt, ty såsom en moder umgås hon med och lever hon bland sitt folk. Folket talar också med kärlek och stolthet om sin avhållna drottning.

Under mitt besök där nere hörde jag ett par små anekdoter, som i all sin enkelhet äro mycket roande. Som de tyckas vara typiska för drottningens sätt att umgås med det enkla folket, vill jag försöka nedteckna dem, såsom jag hörde dem berättas av ett åsyna vittne:

Det var vid ett tillfälle, då drottningen hade besök av sin

moder, storhertiginnan av Baden. Även konungen var på ett tillfälligt besök. De skulle tillsammans göra en utfärd till Kapelluddens fyr.

Konungen anlände i sin automobil till Bredsättra skolhus, där han inväntade drottningen och storhertiginnan för att tillsammans med dem fortsätta färden.

Bland andra, som infunnit sig för att åse de kungligas avfärd, befann sig också en gammal beskäftig gumma, som icke var sen till att språka. Då det dröjde något, innan drottningen anlände, gick hon helt dristigt fram till konungen och frågade, om inte drottningen skulle komma med.

När hon fått den frågan jakande besvarad, fortsatte hon:

— Är drottningen frisk nu då?

— Ja, hon är mycket friskare nu, än hon varit förr, svarade konungen vänligt.

Omsider anlände drottningen och storhertiginnan i sitt ståtliga ekipage, draget

Solliden. H. M. Drottningens slott på Öland.

av fyra vita hästar. I ett nu var gumman vid drottningens sida. Och då hon fick syn på storhertiginnan, vände hon sig till drottningen med frågan:

— Är detta drottningens mor?

— Ja, detta är min mor, var drottningens vänliga svar.

Då gumman anmärkte, att det väl vore roligt att ha sin moder hos sig, svarade drottningen med ett småleende:

— Ja, det är så roligt att ha henne här.

Så underhöll hon sig med den gamla på det mest vänliga sätt och gjorde sig underrättad om ett och annat angående kyrkan m. m. Bland annat frågade hon:

— Nå, har ni en bra orgel i kyrkan?

— Åh, är det så, sade gumman, i det hon helt hastigt försvann. Om en stund kom hon dock tillbaka med en bukett vilda blommor i handen. Så ställde hon sig på vakt och inväntade bilens ankomst.

När hon fick se den på avstånd, började hon helt ivrigt vinka med buketten och ropade: »vänta, vänta, så ska' ni få blommor av mej!» Ehuru det helt säkert icke ingick i drottningens resplan, gav hon dock tecken till, att bilen skulle stanna. Med ett vänligt: »tack tack» tog hon småleende emot blommorna, varefter hon på det vänligaste föreställde kronprinsessan för den gamla.

Icke fyllde väl den enkla lantgummans

Kalmar slott.

— Jaa då, det ha vi, och kantorn spelar så bra. Han står där, svarade gumman till allmän förnöjelse, och pekade på en man, som säkerligen icke så litet smickrad stod ett stycke därifrån.

*

En annan gammal gumma skulle en dag besöka kyrkogården. Under vägen dit sammanträffade hon med ett par unga kvinnor.

— Ska' mor Lotta gå och möta drottningen? frågade de skämtsamt.

— Nej, kommer drottningen förbi här då, utropade gumman helt glad.

— Ja, drottningen och kronprinsessan komma att om en stund fara förbi här i automobil.

uppvaktning etikettens fordringar, men den uppskattades dock till sitt rätta värde av den ädla, folkära drottningen, som säkerligen därav bereddes mera nöje än av mången officiell uppvaktning.

Tankar inför tvenne gamla minnesmärken.

Av min värd ledsagades jag utmed den vackra slottsvägen till *Borgholms slottsruin*. Det började skymma. Framför oss höjde sig de ståtliga ruinerna majestätiskt över det lummiga av hösten praktfullt färgade lövverket.

Vi försjönko i betraktande av det imponerande byggnadskomplexet. Våra tankar ilade ofrivilligt tillbaka till slottets glansdagar, då kungar och hovmän bebodde de fina gemaken, och då slottets

torn och murar stolt höjde sig över det annars flacka landskapet. Hur annorlunda var det icke då! Borgholms slott kunde då räknas till en av Sveriges starkaste bastionfästningar.

Men stridens dagar kommo. Slottet kringrändes av fienderna, och dess innehavare måste kapitulera. Efter åtskilliga försök till återuppbyggande lämnades det åt sitt öde och förföll allt mer och mer, till dess en vådeld fullbordade förstörelseverket.

Nu låg det där härjat och övergivet av alla. Så tänkte vi åtminstone. Men nej, så var dock icke förhållandet.

Som vi stodo där och undrade, vad dessa stolta murar skulle kunna förtälja, om de ägt förmågan att tala, fingo vi plötsligt höra ett förskräckligt skri, liknande ett härskri. Vi sågo upp och fingo då syn på en oräknelig flock skriande kajor, som likt ett svart moln höjde sig ur de i våra ögon så öde ruinerna. Då vi sågo närmare efter, funno vi, att de skriande och flaxande kajorna förföljde ett par kråkor, som vågat slå sig ned i deras krets.

Det blev strid på liv och död. Kråkorna försvunno, men om en stund återkommo de i mångdubbelt antal och slog sig, trots kajornas högljudda protester, ned inom de öde ruinerna.

Vad jag såg, blev mig till en allvarlig lärdom. Den stolta borgen syntes mig som en bild av människohjärtat. Såsom denna borg en gång var ämnad till en boning åt konungar och furstar, så är varje människohjärta skapat till en helighetens boning åt Gud, konungars konung.

Men såsom denna borgs rättmätige innehavare blivit utdriven av fienderna, så har ur mångt människohjärta Gud, hjärtats konung, blivit utdriven av synd och orättfärdighet. Och vad har blivit följden? Jo, såsom dessa svarta, skrikande kajor och kråkor nu slagit sig ned i de förfallna ruinerna, så komma ock syndens svarta och orena fåglar att slå läger i och strida om herraväldet i det av Gud lämnade människohjärtat.

Vakta ditt hjärta, unge vän. Se till att det alltid är en värdig boning för helig-

hetens konung. Ty måste han en gång på grund av synd och orättfärdighet övergiva ditt hjärta, så skola syndens orena fåglar genast vara färdiga att intaga herraväldet där.

*

Det urgamla men dock väl bibehållna och vårdade *Kalmar slott* tedde sig så imponerande, där det, övergjutet av höstsolens gyllne glans, speglade sina murar och torn i Kalmarsunds klara vatten.

Från slottsvallarna såg jag ut över sundet, och då min följeslagare pekade på det historiska Stensö, frammanades för mig bilden av den store frihetshjälten Gustaf Wasa. Platsen fick för mig ett så särskilt intresse, då jag tänkte på, att det var där, den store, ädle mannen såsom en flykting hemligen landsteg den 31 maj 1520.

Utanför Kalmar låg då den fientliga danska flottan, anfordrad av den skicklige Severin Norrby. På slottet residerade änkan efter Johan Månsson Natt och Dag, Anna Bjelke, som länge tappert hållit stånd mot fiendens anfall.

Till henne begav sig flyktingen och blev vänligt mottagen. Men då han uppmanade borgerskapet till tappert försvar, hotades han av slottets tyska besättning med döden. Med möda skyddad av stadens borgare lämnade han staden samma dag, som den av Severin Norrby uppfordrades, och begav sig inåt den småländska bergsbygden.

Jag tyckte mig se, hur han, förföljd från plats till plats, irrade omkring och, ehuru vetande att ett högt pris var satt på hans huvud, han ändock sökte samla det förtryckta folket till kamp mot förtryckaren.

Befrielsens ögonblick kom också, då denne hjälte såsom ett redskap i Guds hand fick befria sitt fädernesland från Kristian tyranns blodiga och nesliga valde.

Sådana bilder drogo förbi mitt öga, och en känsla av beundran och tacksamhet fyllde mitt inre med tanke på vad denne man gjorde för svenska folket.

Vad hade blivit av vårt folk, om icke denne storsinnade och oförvägne man kommit till dess räddning?

S. M. U.-komiténs förslag på böcker till ungdomsbibliotek.

Det är med en känsla av missräkning undertecknad genomläser det "Förslag på böcker till Ungdomsbibliotek", som S. M. U:s komité utgivit.

Tvivelsutan har det varit komiténs avsikt att "räcka en hjälpsam hand åt våra S. M. U-föreningar att grunda bibliotek med ett gott innehåll", och de flesta föreslagna böckerna ha också ett gott och gediget innehåll, men varför inte *alla*?

I den grupp, som står under rubrik: Skön- och berättelselitteratur, äro åtskilliga upptagna, inför vilka man kan ha skäl att stå tveksam, om de verkligen kunna utöva ett gott och förädlande inflytande på den troende ungdomen, ty detta skall väl vara målet med de böcker, som stå under den rubriken? Eljest, vilken uppgift skola de fylla? Jag tror ej, att en bok är förkastlig därför, att den även skildrar sådant, som är dåligt, blott det framställes på ett sätt, att det väcker avsky och verkar avskräckande. Så t. ex. känner jag en ung flicka, som genom en skildring av en danstillställning i "Bettys" "Skuggorna vika, sol går upp" fick avsmak för dansen. Men då det orena framställes på ett tilltalande sätt, kan det knappast ha god verkan.

Huru skildras för ex. inte i "Hvit ljung" den unga lärarinnan, Karin Blom och "kandidaten", på det mest sympatiska sätt, och sedan utmålas deras felsteg så oskyldigt, att man rent av tvingas att betrakta dem, icke såsom brottsliga utan snarare som offer för ett blint och obevekligt öde, och hennes självmord sedan, framställes det inte nära nog som berättigat, en ädel handling, ett offerande av sig själv för andras bästa? Den svaga antydning om, att det kanske icke var rätt att så lämna sin post, förmår knappast ändra det förut erhållna intrycket. Och "Gösta Berlings saga" med utmålet av en hel del förfallna individer, suggillen och nattliga orgier, där satan själv i förkroppslig gestalt var närvarande, är dylikt lämplig litteratur för troende ungdom?

Svordomar m. m., som förekommer i "Fält-skärns berättelser" torde höra till de "uttryck, vilka man helst såge borta" och som ungdomsbibliotekens läsare böra "lämna åt sidan". Ja, må de lämnas åt sidan, man kan i alla fall inte undgå att läsa dem tillsammans med det övriga innehållet, och tänk, om de sedan ej så lätt kunna glömmas, som man skulle önska! Har man inte då fått ogräs tillsammans med det, som *möjligen* gör skäl för benämningen "ädel säd"? Vi torde ej kunna undgå att få ogräsfrö utsått på hjärteåkern, men det må bli "ovännens" sak att utså detta.

Det finnes, Gud ske lov, många förträffliga böcker, av vilka också en del blivit upptagna i nämnda förteckning, böcker, som om de stå efter i litterärt hänseende med här nämnda m. fl., likväl till sina verkningar, halten av det inflytande de utöva, och de intryck de giva kunna ställas långt framom dessa. Vad betyder det då, om de icke äro så populära och deras författare ej äro så uppburna bland världsmänniskorna, ej heller kunna räknas bland de största snillena? Detta är väl ändå icke huvudsaken eller det viktigaste?

Det är icke av lust att kritisera och klandra, som dessa tankar och frågor framsprungit, utan av det varmaste intresse för saken det gäller.

S. M. U.-medlem.

Då den ärade insändarinnan önskat få ovanstående infört »som ett giv akt för våra ungdomsföreningar», ha vi ej velat neka henne det. Vi införa ock härnedan ett svar från ungdomskomitén genom en av dess medlemmar.

Red.

Vi dela ej S. M. U.-medlems mening, att de utpekade böckerna äro till skada för vår ungdom. Vi tro, att sådana författare som M. Roos, Topelius m. fl. äro en ovärderlig hjälp för oss i striden mot den onda litteraturen. Man botar ej genom att varna för det onda allenast, man måste sätta in det positivt goda, om det onda skall övervinnas.

Emellertid finnas ju en del troende, som taga skada av sådant, som andra, lika finkänsliga och uppriktiga kristna, högt värdera och må gott av till sin inre människa.

Må envar pröva sig själv, och må han skilja det ifrån sig, som skadar hans trosliv, även om detta rekommenderas av gudfruktiga som lovligt och gott.

Bättre att ingå i Guds rike utan någon litteraturkännedom om så är, än taga skada till sin själ vid studiet.

G. M.

Visa dina vänner och bekanta vår ungdomstidning och bed dem få anteckna deras namn som prenumeranter å densamma för år 1913.

Från ungdomsföreningarna

Sandö Kristliga Ungdomsförening. Sandö är en ö i den mycket beprisade Ångermanälven. Fri andlig verksamhet har där bedrivits i över trettio år. Och ungdomsföreningen på platsen räknar sin tillvaro sedan snart tjugو år tillbaka.

I början av innevarande år gick en mäktig väckelse fram över Sandö, då många, särskilt unga, kommo till tron på Herren. Dessa slöto sig till föreningen, vilken nu räknar över 50 medlemmar.

Föreningens ändamål är att förena den troende ungdomen på Sandö och att stödja Sandö Brödräfsamling i hennes verksamhet. Enskilda möten för gemensam uppbyggelse hållas varje vecka. Offentliga möten och fester anordnas också, då särskilt den icke troende ungdomen inbjudes. Föreningen deltar även i underhållet av en ungdoms- och sön-

dagsskolmissionär. S. k. symöten hållas i regel varannan vecka, i vilka ungdomen deltar med liv och lust. Sjuka och fattiga besökas också av de unga. Föreningen sänder härmed en fridshälsning till Sveriges kristna ungdom.

Hållnäs Ungdomsförening höll kvartalsmöte den 29 sept. i Vafds missionshus. Vid detsamma diskuterades flere viktiga frågor. Som svar på frågan: Vilka äro villkoren för ett framgångsrikt arbete såväl i ungdomsverksamheten som i det dagliga livet? framhölls det, att de viktigaste av dessa villkor äro ett orubbligt förblivande vid Herren, hans ord och bönen samt ett liv, som pryder vår Frälsares lära i alla stycken.

Vad är den kristna ungdomens uppgift? var den andra frågan på programmet. I diskussionen över densamma framhölls med liv och värme, att de ungas uppgift vore

att förhårliga Gud och Kristus samt söka vinna så många som möjligt för Frälsaren.

Över frågan: Hava vi något att tänka på med avseende på tredje budet? uppstod en allvarlig diskussion, vilken utmynnade i följande resolution: Mötet uttalar en skarp protest emot det sätt, varpå vilodagen användes, näml. till cykeltävlingar, danstillställningar, skyttefester, dryckenskap och utsvävningar m. m. och önskar, att något måtte av vederbörande göras för att stäffa detta onda, som synes tilltaga i oroväckande grad.

Hörnsjö Kr. Ungdomsförening hade sönd.

och månd. den 20 och 21 okt. anordnat ett större möte, vilket för deltagarne lämnade särdeles angenäma minnen efter sig. Ehuru vädret ej var det bästa, var dock under båda dagarna rätt mycket folk samlat. Gudshelige Andes närvaro för-

Sandö Kristl. Ungdomsförening.

namns ock på ett skönt sätt under hela mötet. Vid detsamma höllos ungdomsföredrag och predikningar jämte kortare anföranden av föreningens ordförande P. E. Hörnstén samt predikanterna And. Bergfors och H. Ahnlund, Umeå.

Hörnsjö Kr. Ungdomsförening vill härmed genom U. F. V. för första gången sända dess läsekrets sin broderliga hälsning.

Ungdomsföreningen Syskonbandet, Brömsebro. Vallby, har i sommar låtit nymåla och förändra åtskilligt i Vallby missionshus, så att det nu ter sig synnerligen tilltalande, varjämte Vallby friförsamlings välburnare medlemmar bekostat nymålning av husets yttre. Den inre reparationen går till omkring 1,500 kr., och därpå är ej mer än 2- å 300 kr. skuld. Ungdomsföreningen har genom sångmöten här och där och genom kort samlat mellan 12- å 13 hundra kr. Det hedrar de unga.

Vid missionsfesten den 6 okt. kom så mycket folk, att varje plats var upptagen. Välkomsttal hölls av föreningens pred. H. Olsson, som tillönskade de församlade nåd och frid från den evige Guden och från Jesus Kristus. Distriktsförest. J. Sahlin talade över dagens högmässotext och påpekade, huru ingenting kan från Jesus avhålla den, hos vilken de andliga behoven göra sig gällande. Distriktsförest. Thomson talade på f. m. om den inre missionen med text i Matt. 25: 14-30, framhållande att Jesu *egna träl*ar skola under tiden till rikets ankomst handla med *hans* pund. Vi alla och alla de gåvor, vi äga, äro *hans*, var och en har fått gåvor efter sin förmåga. Skollärare Mellin lämnade en historik över Östra Härads Missionsförenings verksamhet under de gångna 45 åren. Thomson talade på e. m. om den kristna församlingen. Sahlin avslutade med ett väckande föredrag. Riksdagsman Larsson sjöng en sång, som sjungits i tidigare väckelser: "Vart går du, vart går du?" Syskonbandets sångförening sjöng flera sånger, dels i stämor och dels med ackompanjemang till flera instrument.

Kristliga Ynglingaföreningen Allians, som bildades förlidet år av troende värnpliktiga vid trängkåren i Sala, och som då sände U. F. V:s läsare en hälsning, vill också i år göra detsamma. Vi äro nu närmare 40 ynglingar i föreningen. Så ofta tillfälle givits, ha vi lämnat kasärnen med dess buller och samlats till bönemöten i den sal, som av vännerna Andersson i Tege blivit ställd till vårt förfogande. Sedan vi utverkat tillstånd att få använda samlingsalen vid trängkåren två kvällar i veckan, ha vi hållit offentliga möten där. Vid såväl enskilda som offentliga möten har vår musikförening tjänat. De icke troende kamraterna ha med uppmärksamhet lyssnat till evangelium och med liv och lust deltagit i sången. Vi äro innerligt tacksamma till Herren, för att han berett oss tillfälle att samlas, så att vi därigenom ha kunnat bli bevarade kvar i kärteken till honom och hans rikssak och även kunnat få visa våra kamrater till Jesus.

Många sköna stunder ha också de troende vännerna i Sala berett oss genom att inbjuda oss till fester och samkväm m. m.

Om någon troende yngling kommer att excersera i Sala, så uppmana vi honom att uppsöka föreningens ordf., G. Andersson i Tege. Och alla, både unga och gamla, bedja vi: Gören vad I kunnen för soldatmissionen, ty genom den räddas många unga män för Kristus.

Å föreningens vägnar
Karl Gideon.

Ett viktigt spörsmål.

Ungdomsföreningen *Betel* i Karlstad, som på sina enskilda möten allt emellanåt har till samtalsämne mera praktiska livsfrågor, har nu senast ett par kvällar behandlat följande ämne: "Vad kan och bör den troende ungdomen göra för att motarbeta snus- och tobaksbruket, svordomar, Guds namns missbruk, ohysat tal samt andra synder och laster?"

Samtalet häröver blev mycket intressant och lärorikt, men på samma gång självprövande.

Bland synder, som särskilt gisslades, voro svordomar, dryckenskap och råa ord, som ungdomen särskilt i vår tid låter komma sig till last. Tobaksbruket, som sorgligt nog även förekommer bland de kristna, ägnades sitt särskilda kapitel.

Sådant betecknades såsom snuskigt och oförenligt med såväl moral som kristendom, på samma gång det ger ett dåligt föredöme. De kristna borde därför frigöra sig från denna fula ovana för att sedan kunna med mod och kraft uppträda och verka bland andra.

Det utan tvivel hälsosamma resonemanget resulterade i beslutet att låta trycka särskilt varningskort till utdelning samt antaga nedannämnda resolution, varav varje föreningsmedlem skulle erhålla sitt exemplar. Och skulle resolutionen sändas till tidningarna *Ansgarii-Posten* och *Ungdomsvännen Friska Vindar* för att genom publicerandet väcka även andra ungdomsföreningar till kamp mot det onda.

Resolutionen lyder:

"Som dryckenskap, tobaksbruk i alla dess former, svordomar, Guds namns missbruk, rått och ohysat tal i vår tid vältrar sig fram som en stinkande flod, sänkande särskilt vår svenska ungdom i såväl andligt som moraliskt fördrärv, djupare t. o. m. än den ociviliserade hedningen, så är det den kristna ungdomens plikt att genom ett rent och helgat liv, ett gott föredöme i ord och handling samt genom ett värdigt men oförskräckt framträdande inför såväl hög som låg, enskilt och offentligt påvisa det låga och opassande för en ungdom, som gör anspråk på bildning, att låta någonting så förnedrande komma sig till last.

Och bör, särskilt med hänsyn till tobaksbruket, som även florerar bland de kristna, den *troende* ungdomen helt frigöra sig från denna fula last för att sedan med kraft kunna uppträda varnande och förmanande bland andra."

Ungdom, samlen prenumeranter å Eder egen tidning!

Minnen från ett ungdomsmöte i Chicago i oktober 1911.

Det är sorgligt, att så många av våra unga män och kvinnor skola behöva lämna vårt fosterland och ge sig över till det stora Amerika. Många ta saken mycket lättsinnigt och resa ifrån bra platser i Sverige för att kanske få det tusen gånger sämre i Amerika. Ja, tusen och åter tusen ruineras därute både till kropp och själ. Men, Gud vare lov, det finnes en stor skara svensk ungdom därute, som har det bra och sköter sig väl. Många äro gudfruktiga och deltaga med liv och lust i den andliga verksamheten. Så länge jag lever, kommer jag ock att tacka Gud för denna mission. Den har varit och är till tusen och åter tusen svenskars lekamliga och eviga välsignelse. Och många, många äro de unga, som under känslan av främlingskap och övergivenhet i detta stora, främmande land ha tagit sin tillflykt till de svenska kyrkorna och där lämnat sig åt Gud samt fått trofasta och goda vänner och därigenom räddats från att gå under. Ja, ännu mer! De ha blivit goda människor och dugliga församlingsmedlemmar och kanske en dag återbördats till Sverige för att här fortsätta ett nyttigt och verksamt liv. Men må vi aldrig förgäta den insatt, som den svenska missionsverksamheten därute har i och för vinnandet av detta lyckliga resultat.

Chicago har $2\frac{1}{4}$ miljoner invånare. Av dessa äro 173,000 svenskar. Bland dessa svenskar bedrives en intensiv andlig verksamhet.

Inom detta stora område ligga här och där svenska kyrkor, ägda av olika samfund. Svenska Missionsförbundet eller denna verksamhet närstående ha över 30 säger 30 kyrkor i Chicago. I varje sådan finnes en ungdomsförening, som i hudsak verkar efter samma principer som våra ungdomsföreningar här hemma.

En gång varje år ha dessa ett gemensamt ungdomsmöte i en av de största kyrkorna i staden. Det var den 17 okt. 1911, som ett sådant möte skulle hållas

i den stora trevliga kyrkan vid 55:e gatan. Jag var nog lycklig att bliva inbjuden som talare. Hur skulle jag kunna glömma den syn, jag där såg! Omkring 2,000 svenska ungdomar samlade omkring Guds ord i ett främmande land!

Professor Hansson från North Park talade först, och så var det min tur. Vad jag sade, vet jag knappast, ty mina känslor togo nästan överhanden. Sedan jag slutat mitt tal, föreslog ledaren, att mötet skulle sända en hälsning till den troende ungdomen i Sverige. Då reste sig hela skaran. Hälsningen formulerades sålunda: »Hälsa den troende ungdomen i Sverige, att vi här i Amerika bedja till samme Gud, kämpa samma strider, vinna samma segrar och vandra mot samma himmel som den, och där skola vi mötas!»

Detta är ett minne, som jag aldrig glömmet.

O. Olofsson.

Tiden ilar fort. Endast en månad till, och vi äro vid slutet även av detta år. Det är därför tid att börja tänka på tidningens spridning för det år, som kommer. För denna gång är det särskilt tvenne saker, som vi bedja att få fästa våra vänners uppmärksamhet på.

Det ena är, att vi ha en stor del *överslopsnummer*, som vi gärna vilja utdela gratis för att göra tidningen mera känd. Vi kunna dock icke gärna sända dem på måfå, ty postportot blir vid större mängder rätt dyrt. Men om någon godhetsfullt vill åtaga sig att utdela några exemplar, så skola vi med glädje sända så många som önskas. Uppgiv endast antal exemplar och adress.

Den andra saken, som vi önska att påpeka, är beställningen av *permar för inbindning av tidningen*. Vi tillhandahålla samma sort som förlidet år och till samma pris, nämligen 1 kr. pr par. Vi kunna dock icke låta göra allt för stort lager av dessa av fruktan att få för många över. Det vore därför gott, om de, som vilja ha permar, göra beställningen i god tid. Prenumerantsamlarne kunna ju lämpligen upptaga beställning även på permarna.

BOKANMÄLAN.

På Svenska Missionsförbundets Förlag, Stockholm C, ha utkommit följande nya böcker:

Ansgarius. *Illustrerad Missionskalender.* Utgiven av Svenska Missionsförbundet. Sjunde årgången.

Innehållet i missionskalendern Ansgarius är intressant och omväxlande. Den är ock som vanligt rikt illustrerad. För våra unga vänner, som älska missionen, bör det vara av stort intresse att äga denna kalender. Den behandlar nämligen för missionen betydelsefulla ämnen. Angående innehållet hänvisa vi till annonsen i denna tidning. Dock vilja vi omnämna, att kalendern utom bidragen från yttre missionens fält innehåller fotografier och biografiska uppgifter för alla de elever, som sistlidne värtermin utgingo från Missionsskolan, ävensom fotografier av de båda senaste församlingstjänarinnekurserna.

S. M. U:s Ungdomsskrifter. Utgivna av Ungdomskomitén.

N:o 1. *Den troende ungdomens och tidens strömningar.* Av fil. kand. Axel Andersson. Pris 25 öre.

N:o 2. *De kristliga ungdomsföreningarnas enskilda möten.* Av fil. kand. Axel Andersson. Pris 25 öre.

Då dessa böcker äro de första, som utgivits av Svenska Missionsförbundets Ungdoms komité och därtill författade av S. M. U:s sekreterare, är det att hoppas, att de få en mycket stor efterfrågan. Innehållet är ock sådant, att det borde läsas av varje medlem inom S. M. U. De lärdomar, som särskilt den sistnämnda boken har att giva, äro av oskattbart värde.

Th. A.

På J. A. Lindblads Förlag, Uppsala, ha utkommit följande böcker:

Under Östertlandets sol. Vandrings- och reseminnen från Palestina och Syrien. Av J. L. Silfving. Med talrika illustrationer. Pris häft. 1: 75, Klotb. 2: 75.

Branta stigar. Korta berättelser ur livet. Av Alfred Smedberg. Pris häft. 1: 25, kart. 1: 65.

Konungens guld. Berättelse av Elisabeth Cheney. Öfvers. Andra upplagan. Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25.

"Guds vagnar". Berättelse från religionsförföljelserna i England under Jakob II. Av

Joef Hocking. Övers. av Th. J. Pris häft. 1: 75, kart. 2: 25.

Alla härovan på J. A. Lindblads förlag utkomna böcker förtjäna ett varmt mottagande och stor spridning. Man kan ej annat än glädjas åt, att sådana böcker som dessa befordras till tryckning och utlämnas i allmänhetens händer. Måtte de få verka bland vår svenska ungdom som ett motgift gent emot den osunda och gudlösa litteratur, som nu håller på att översvämma vårt land!

Th. A.

Källsprång, vers och prosa, av Oskar Hultkrantz. Författarens förlag, Karlskrona. Pris häft. 75 öre.

Boken omfattar 96 sidor och innehåller femton bitar i bunden form och tio prosastycken över uppbyggliga och lärrika ämnen. Den utgör ett värdefullt bidrag till vår annars icke så synnerligt rika kristliga litteratur och lämpar sig mycket bra att föreläsa ur vid ungdomsmöten och arbetsföreningar.

W. S—m.

Julstjärnan. Illustrerad jultidning. Pris 50 öre. Julstjärnans Expedition, Göteborg.

Julstjärnan utkommer i år i sin 7:de årgång och är som vanligt synnerligen väl hållen såväl i fråga om utstyrelse, planschbilaga och illustrationer som text. Flera av våra bästa författare ha bidragit med värdefulla uppsatser och poem. Vi nämna här professor Kolmodin, överste Melander, kyrkoherde Törner, predikant Rosén, Ida Granqvist, vilka namn bland många andra äro en fullgod borgen för tidningens värde. J. E. L—l.

BREVAFTNAR.

Av nedannämnda Ungdomsföreningar anordnas brevaftnar å tider, som för varje förening är angivet.

Ohs Kristl. Ungdomsförening: Den 30 nov. (Dess första brevafton). Adr.: J. Rahm, Gunanamo, Gällaryd.

Östergårdarnas Kristl. Ungdomsförening: Den 30 nov. (Dess första brevafton). Adr.: K. V. Karlsson, Butorp, Olsäter.

Hörnsjö Kristl. Ungdomsförening: Den 1 dec. Adr.: J. A. Hörnström, Hörnsjö.

Åshammars Kristna Ungdomsförening: Den 3 dec. Adr.: L. O. Gramér, Åshammar.

Klippans Ungdomsförening: Den 8 dec. Adr.: Klippans Ungdomsförening, Krogesta, Glanshammar.

Kuverten märkas B. A.